

Gent corrent

Felipe Almendros

Dibuixant. Està en el procés de saber qui és i dos còmics autobiogràfics l'han ajudat... i molt.

«M'han nominat al millor final, i això ja és un principi»

FRANCESC CASALS

Catalina
Gayà

Aquesta entrevista havia de versar sobre còmics. Felipe Almendros la converteix en un diàleg sobre la depressió i els camins que ha recorregut per sortir-ne.

–En el seu últim còmic, *R.I.P.*, llueix capa d'heroi. ¿Qui és vostè?

–iOstres! Puc dir que sóc il·lustrador, però potser millor dibuixant. No vaig acabar la carrera d'il·lustració.

–Amb o sense capa d'heroi.

–En realitat, sóc un depressiu crònic bastant creatiu. Començo a pensar que no és del tot dolent conviure amb la depressió. Aquesta creativitat neix dels mals moments.

–*Save Our Souls* i *R.I.P.* són els seus dos primers llibres de còmic.

–N'hi ha un de previ, però que mai l'esmento perquè no n'estic gens orgullós. Era una prova personal: volia saber si era capaç de començar i acabar una cosa, i ho vaig aconseguir.

–¿I tots són autobiogràfics?

–El primer, no. Aquests dos, sí. *Save our Souls*, per exemple, és l'experiència que vaig viure a Mèxic, el 2006. Hi vaig anar obligat perquè la meua germana viu a la ciutat de Colima i aquell any va tenir el seu primer fill. Suposo que canviar d'aires va fer que comencés a recordar coses del passat i vaig tenir una recaiguda. Vaig decidir fer un diari de viatge, però més crític. Suposo que més realista.

–Els seus llibres són d'una sinceritat autobiogràfica impressionant...

–Faig memòria i veig que el que em passava quan era petit era, en part, per la depressió. Llavors, no trobava una explicació del que sentia. És a dir, com a adult sé que de petit ja te-

«Vull perdre la por de viure i relacionar-me. Vull ser més humà»

nia aquest problema, aquesta carència, aquesta falta.

–¿Com es manifesta ara?

–Té molts camins. Pot acabar amb una agorafòbia, que és el que narro a *R.I.P.*: ser incapaç de sortir de casa o comunicar-te amb el món exterior. Altres vegades es manifesta com a fòbia social i, llavors, tendeix a tancar-me en mi mateix.

–Però a *R.I.P.* troba una sortida.

–iI estic nominat al millor final en un premi de còmics! Crec que això ja és un gran principi.

–No sigui modest: als Golden Globus Comic Awards. Li importa si parlem del que li succeeix...

–No. Res pot ser més sincer que *R.I.P.* Sempre em pregunto si el que tinc és una carència mèdica, o si és la infància el que em va marcar. El meu pare tenia problemes de ludopatia, no tractava gaire bé la meua mare, patia d'alcoholisme... i aquesta tensió es reflectia en la família.

–Al llibre manté xerrades imaginàries amb el seu pare.

–Sí, perquè no recordo cap conversa amb ell més enllà de «canvia de canal». Se'n va anar de casa quan jo tenia 17 anys.

–¿No sent una mica de pudor?

–La veritat és que no era conscient que s'anés a publicar i que el llegiria tanta gent. M'ho prenia com un alliberament, una cosa que havia d'explicar. Abans pensava que això d'alliberar les pors escrivint era

impossible, però jo ho he fet. No és que ara sigui l'home més feliç i romàntic del món, encara queden coses que he de superar, però alguna cosa va canviar. Encara estic en tractament farmacològic, però sóc molt més conscient del que sóc i quin és el meu problema.

–El seu barri també el va marcar.

–Vivia a la superperifèria. No sé si coneix Llefia, a Badalona. Jo vivia les coses típiques de perifèria.

–Jo sóc d'illa, no de perifèria. Expliqui-m'ho, per favor.

–Bé: que et robin tres vegades al dia, que surtis amb una pilota i al cap de cinc minuts ja no la tinguís. Jo ho vivia amb més intensitat perquè ja tenia la por en mi. No sortia a jugar tranquil·lament. Ara he passat de la por a tenir un amor incondicional per la perifèria...

–¿I també la dibuixa?

–El meu pròxim treball és de retrats de paisatges urbans de Llefia i persones per a mi mítiques. Pinto a l'oli, superrealista. Veig el meu barri i el meu passat en grans dimensions. Em vaig treure la por i el barri apareix com una cosa bona. És el principi del canvi.

–O sigui que la nominació al millor final és la porta d'un principi.

–És com si la teràpia que jo buscava amb *R.I.P.* s'hagués fet realitat. He aconseguit el principi d'una nova vida. Vull perdre la por de viure i de relacionar-me. Vull ser més humà. No es pot viure com visc jo.

–És molt sincer. ¿Li puc tornar a preguntar qui és?

–iUna altra vegada! M'estic buscant, però ja tinc pistes. ≡

gentecorriente@elperiodico.com